

Interview - deel 5: Wie luistert, heeft ook iets te zeggen

Openstaan voor anderen en tegelijkertijd stevig geworteld zijn in het eigen geloof: hoe gaan die twee samen? En welke rol speelt de wederkomst van Christus daarbij? Lees het vijfde deel van onze interviewreeks met stamapostel Helge Mutschler.

Welke betekenis heeft de oecumenische dialoog voor u?

De dialoog is voor mij belangrijk, en wel om theologische redenen, niet om strategische. Wij belijden ons geloof in één kerk. Eén! Omdat wij één God belijden. En deze ene kerk is groter dan de Nieuw-Apostolische Kerk. De kerk van Christus is overal aanwezig waar mensen die op de juiste wijze zijn gedoopt, Jezus Christus als hun Heer belijden, Hem navolgen en hun naasten liefhebben. Dat staat uitdrukkelijk in onze catechismus. En diezelfde catechismus benadrukt nog iets anders: de kerk van Christus komt het duidelijkst tot uitdrukking waar het apostelambt werkzaam is, waar de sacramenten worden bediend en waar het woord op de juiste wijze wordt verkondigd. Beide uitspraken staan erin. En beide moeten behouden blijven.

Ik weet dat mensen hier verschillend over denken. Voor sommigen is de dialoog vanzelfsprekend. Anderen zijn terughoudender en vragen zich af of we daarmee niet het risico lopen te verliezen wat ons is toevertrouwd. Ik neem beide zorgen serieus. En ik geloof dat het niet om een keuze tussen het een of het ander gaat. Onze catechismus biedt hiervoor een goede formulering: openstaan voor anderen, met behoud van ons eigen zelfbeeld. Voor mij betekent dit dat ik niet aan een gesprek deelneem met de bedoeling het standpunt van de ander over te nemen. Ik ga het gesprek aan omdat de ander iets te vertellen heeft dat de moeite waard is om naar te luisteren, en omdat ik zelf ook iets te zeggen heb. Als je niet meer weet wie je zelf bent, heb je uiteindelijk ook niets meer bij te dragen.

Welke onderwerpen zou u in het bijzonder ter sprake willen brengen?

Ik vind het belangrijk dat ook de apostolische stem in de oecumenische dialoog wordt gehoord. Niet luidruchtig, niet belerend, maar wel duidelijk. Wij hebben iets bij te dragen en dat moeten we ook doen. Eén onderwerp staat daarbij voor mij voorop: de wederkomst van Christus. Dat is de kern van onze hoop en we spreken er in iedere kerkdienst over. Ik heb de indruk dat dit onderwerp in veel kerken minder op de voorgrond is komen te staan. Toch vormt het een

centraal onderdeel van het Nieuwe Testament en komt het in iedere christelijke geloofsbelijdenis voor. Daarover zou ik graag in gesprek gaan. Niet om anderen de les te lezen, maar omdat ik ervan overtuigd ben dat deze hoop voor iedereen waardevol is, ook voor degenen die er op dit moment minder openlijk over spreken.

Als districtsapostelhelper was u ook verantwoordelijk voor Rusland en Centraal-Azië. Wat hebt u uit die ervaring meegenomen?

Vooral één ervaring: ik weet nu wat het betekent om als christen, of meer in het algemeen als gelovig mens, tot een minderheid te behoren. Want er is iets wat gemakkelijk over het hoofd wordt gezien: op veel plaatsen bestaat de grootste groep niet uit gelovigen van andere kerkgenootschappen of religies, maar uit mensen die helemaal niet geloven. Als je in zo'n omgeving leeft, kun je je geloof niet als iets vanzelfsprekends beschouwen. Je moet het uitleggen. Steeds opnieuw, en meestal zonder dat iemand je daarom heeft gevraagd. Dat vraagt veel van je. Maar ik heb gezien dat het je geloof niet verzwakt. Het maakt het juist duidelijker. Als je voortdurend moet uitleggen wat je gelooft, wordt al snel heel helder wat je gelooft en waarom. Waar geloof als vanzelfsprekend wordt beschouwd, gaat die duidelijkheid soms verloren. Dat is wat ik uit deze ervaring heb meegenomen.

In Europa gaan de ontwikkelingen een vergelijkbare richting op ...

Ja, ook in Duitsland vormen we inmiddels al geruime tijd een minderheid. Niet alleen wij als Nieuw-Apostolische Kerk, maar actieve christenen in het algemeen. Wat voor onze broeders en zusters in het Oosten *(de voormalige DDR - red.)* alledaagse werkelijkheid was, wordt nu ook hier steeds meer de realiteit. En juist daarin zie ik wat ons verbindt. Niet zozeer in onze verschillende geloofsleren, maar in de omstandigheden waarin we ons bevinden. De vraag is: hoe houden we ons geloof levend in een omgeving waarin niemand er meer naar vraagt?

Bron: NAC Today

Foto: Marcel Felde

neuapostolisch – Das Kirchenmagazin

Interview - deel 1

Interview - deel 2

Interview - deel 3

Interview - deel 4

14. november 2026